

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1540/2568

การทำเรือแห่งประเทศไทยโจทก์ บริษัท พ. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 260, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7, ป.วิ.พ. มาตรา 264

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาแล้ว โดยตัดสินให้โจทก์เป็นฝ่ายชนะคดี และตามคำพิพากษามีได้กล่าวถึงวิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษาที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ได้สั่งไว้ในระหว่างการพิจารณา คำสั่งของศาลเกี่ยวกับวิธีการชั่วคราวจึงยังมีผลใช้บังคับต่อไปเท่าที่จำเป็นเพื่อปฏิบัติตามคำพิพากษา ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 260 (2) ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ.2551 มาตรา 7 แต่เมื่อจำเลยที่ 1 ยังมิได้ปฏิบัติตามคำสั่งศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์เกี่ยวกับวิธีการชั่วคราว จนกระทั่งศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์พิพากษาให้โจทก์เป็นฝ่ายชนะคดีแล้ว โจทก์ย่อมมีสิทธิดำเนินการบังคับคดีให้เป็นไปตามคำพิพากษาได้ ฉะนั้น จึงหมดความจำเป็นที่จะต้องบังคับให้จำเลยที่ 1 ปฏิบัติตามคำสั่งศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ที่มีคำสั่งให้คุ้มครองชั่วคราวอีกต่อไป และกรณีไม่จำต้องวินิจฉัยปัญหาตามฎีกาของจำเลยที่ 1

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องจากโจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยที่ 1 ซึ่งเช่าพื้นที่ริมถนนสุนทรโกษา ด้านหน้าอาคารพาณิชย์ การท่าเรือแห่งประเทศไทย แขวงคลองเตย เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร เนื้อที่ 4,891.14 ตารางวา หรือ 12 ไร่ 91.14 ตารางวา จากโจทก์ โดยมีจำเลยที่ 2 เป็นผู้ค้าประกันการเช่าดังกล่าว เมื่อโจทก์ได้บอกเลิกการเช่าอันถือว่าสัญญาเช่าเลิกกันโดยชอบแล้ว จำเลยที่ 1 ไม่ขนย้ายทรัพย์สินพร้อมบริวารออกไปและไม่ส่งมอบพื้นที่เช่าคืนให้แก่โจทก์ภายในกำหนด แต่ยังคงอยู่บนที่ดินดังกล่าวต่อไป อันเป็นการทำละเมิดให้โจทก์ได้รับความเสียหาย ขอให้บังคับจำเลยที่ 1 ขนย้ายทรัพย์สินและบริวารออกไปจากพื้นที่เช่า และชำระเงินค่าเสียหาย 7,920,848 บาท กับค่าเสียหายวันละ 45,325 บาท และค่าปรับในอัตราวันละ 39,500 บาท แก่โจทก์นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะขนย้ายทรัพย์สินและบริวารออกไป โดยให้จำเลยที่ 2 ร่วมกับจำเลยที่ 1 ชำระเงิน 1,775,484 บาท แก่โจทก์ ระหว่างพิจารณาโจทก์ยื่นคำร้องขอถอนฟ้องจำเลยที่ 2 ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาต ให้จำหน่ายคดีในส่วนจำเลยที่ 2 ออกเสียจากสารบบความ จำเลยที่ 1 ให้การ แก้ไขคำให้การและฟ้องแย้ง ขอให้ยกฟ้องและบังคับให้โจทก์ต่อสัญญาเช่าพื้นที่ในอัตราค่าเช่าตารางวาละ 121 บาท ต่อเดือน จนครบ 15 ปี หากไม่ปฏิบัติให้ชำระค่าเสียหาย 8,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันฟ้องแย้งเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่จำเลยที่ 1 โจทก์ให้การแก้ฟ้องแย้งขอให้ยกฟ้องแย้ง โจทก์ยื่นคำร้องขอให้กำหนดวิธีการเพื่อคุ้มครองประโยชน์ของโจทก์ในระหว่างการพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 264 วรรคหนึ่ง โดยให้จำเลยที่ 1 นำเงินค่าเสียหายเฉพาะส่วนที่โจทก์มีสิทธิจะได้รับจากการนำพื้นที่ออกให้บุคคลภายนอกเช่าในอัตราตารางวาละ 278 บาท ต่อเดือน คิดเป็นเงินเดือนละ 1,359,736.92 บาท นับถัดจากวันที่ 10 พฤษภาคม 2561 อันเป็นวันที่สัญญาเลิกกัน คิดถึงวันที่ 30 มิถุนายน 2563 เป็นเงิน 34,513,619.11 บาท มาวางศาล

และในอัตราเดือนละ 1,359,736.92 บาท ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม 2563 เป็นต้นไปจนกว่าศาลจะมีคำสั่งเปลี่ยนแปลง จำเลยที่ 1 ยื่นคำคัดค้านขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นไต่สวนแล้วมีคำสั่งให้จำเลยที่ 1 นำเงินหรือหลักประกัน 14,618,151.60 บาท มาวางศาลภายในกำหนด 30 วัน นับแต่วันอ่านคำสั่ง และให้จำเลยที่ 1 นำเงินหรือหาหลักประกันอื่นมาวางศาลทุกสิ้นเดือน เดือนละ 591,828 บาท นับแต่วันสิ้นเดือนของเดือนกรกฎาคม 2563 เป็นต้นไปจนกว่าศาลชั้นต้นมีคำพิพากษา จำเลยที่ 1 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภคพิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยที่ 1 ฎีกา โดยศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภคอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภควินิจฉัยว่า มีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ที่ได้รับอนุญาตให้ฎีกาว่า มีเหตุที่จะนำวิธีการคุ้มครองประโยชน์มาใช้ในระหว่างพิจารณาของศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า ปัญหาในชั้นนี้เป็นเรื่องวิธีการคุ้มครองชั่วคราวก่อนศาลชั้นต้นพิพากษา แต่ปรากฏจากถ้อยคำสำนวนที่ศาลชั้นต้นส่งมายังศาลฎีกาว่า คดีนี้ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาแล้ว โดยตัดสินให้โจทก์เป็นฝ่ายชนะคดี และตามคำพิพากษามีได้กล่าวถึงวิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษาที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ได้สั่งไว้ในระหว่างการพิจารณา คำสั่งของศาลเกี่ยวกับวิธีการชั่วคราวจึงยังคงมีผลใช้บังคับต่อไปเท่าที่จำเป็นเพื่อปฏิบัติตามคำพิพากษา ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 260 (2) ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7 แต่เมื่อจำเลยที่ 1 ยังมิได้ปฏิบัติตามคำสั่งศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์เกี่ยวกับวิธีการชั่วคราว จนกระทั่งศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์พิพากษาให้โจทก์เป็นฝ่ายชนะคดีแล้ว โจทก์ย่อมมีสิทธิดำเนินการบังคับคดีให้เป็นไปตามคำพิพากษาได้ ฉะนั้นจึงหมดความจำเป็นที่จะต้องบังคับให้จำเลยที่ 1 ปฏิบัติตามคำสั่งศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ที่มีคำสั่งให้คุ้มครองชั่วคราวอีกต่อไป และกรณีไม่จำต้องวินิจฉัยปัญหาตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ให้จำหน่ายคำร้องขอคุ้มครองชั่วคราวของโจทก์ออกจากสารบบความศาล ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสามศาลให้เป็นพับ.

องค์คณะ

ประชา งามล้ำวง · ทวีศักดิ์ อุณนาทรรัตนกุล · ดุสิต ฉิมพลี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1540/2568>